IX. évfolyam, 52. szám
1953. december 24
Ára: 70 fillér

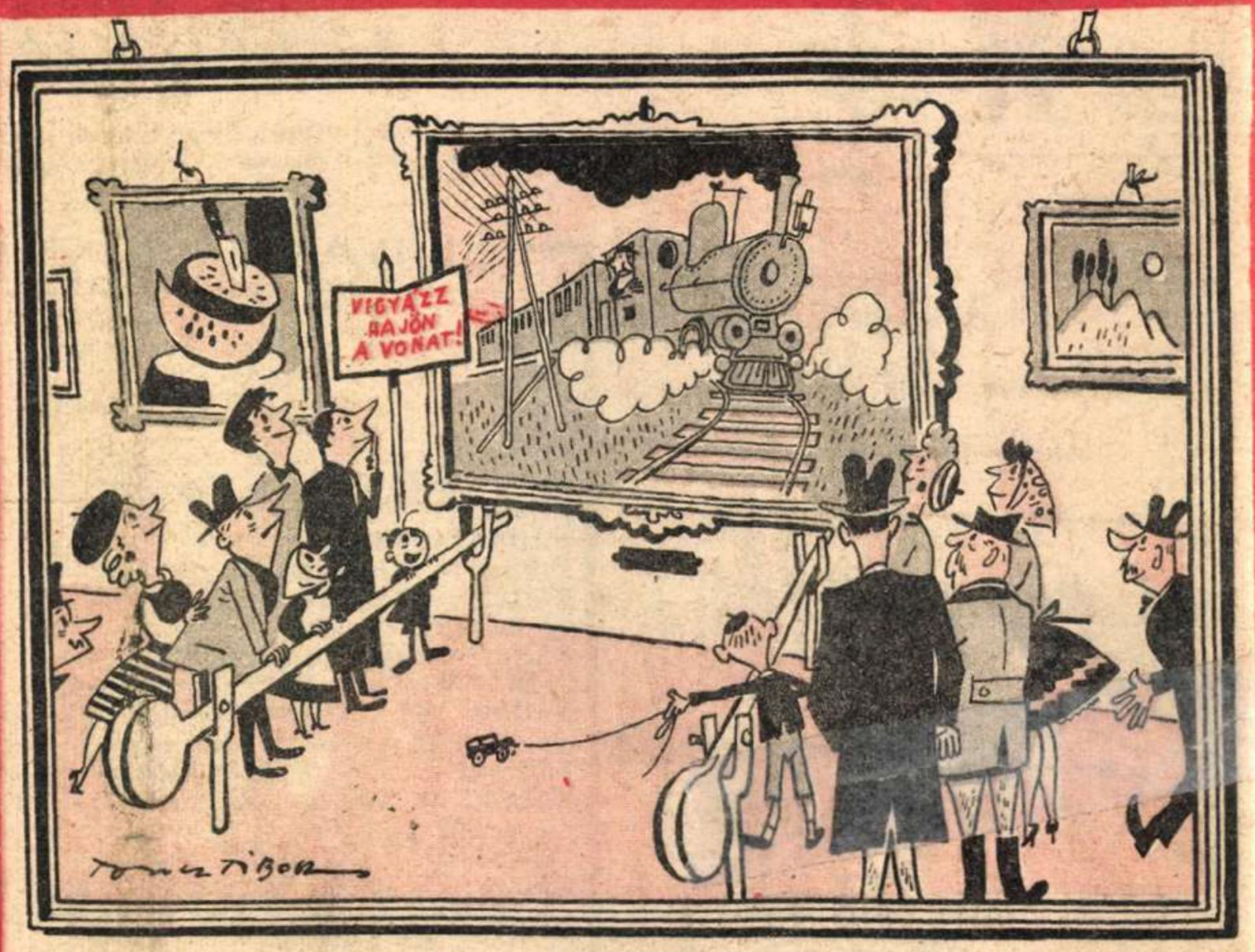
Ludas Matyi

KÉPZŐMŰVÉSZETI HÉT

A festő álma

— Te Lajos, onnan még hiányzik egy kép!

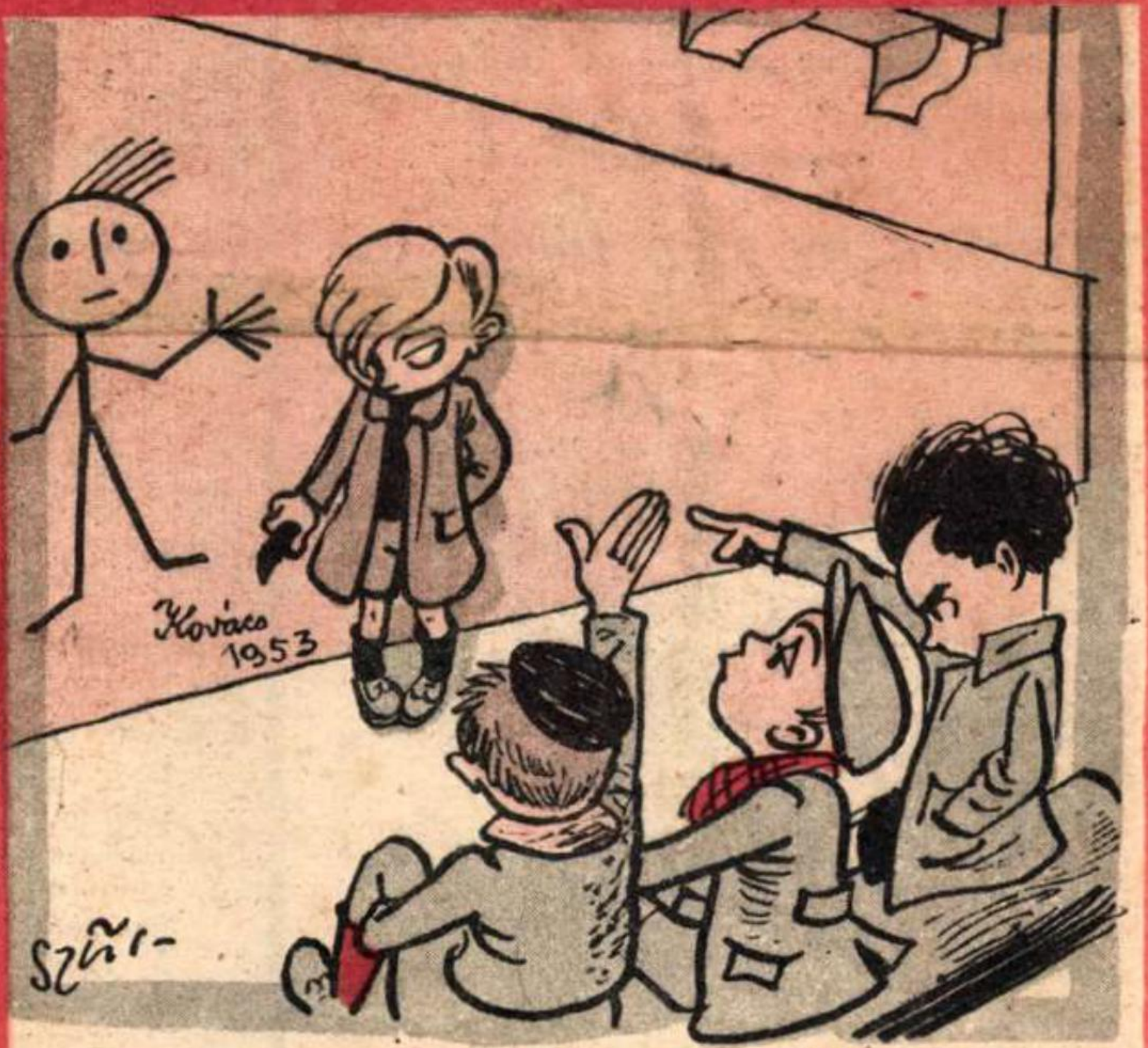

Élethű kép

avagy a félreértett realizmus

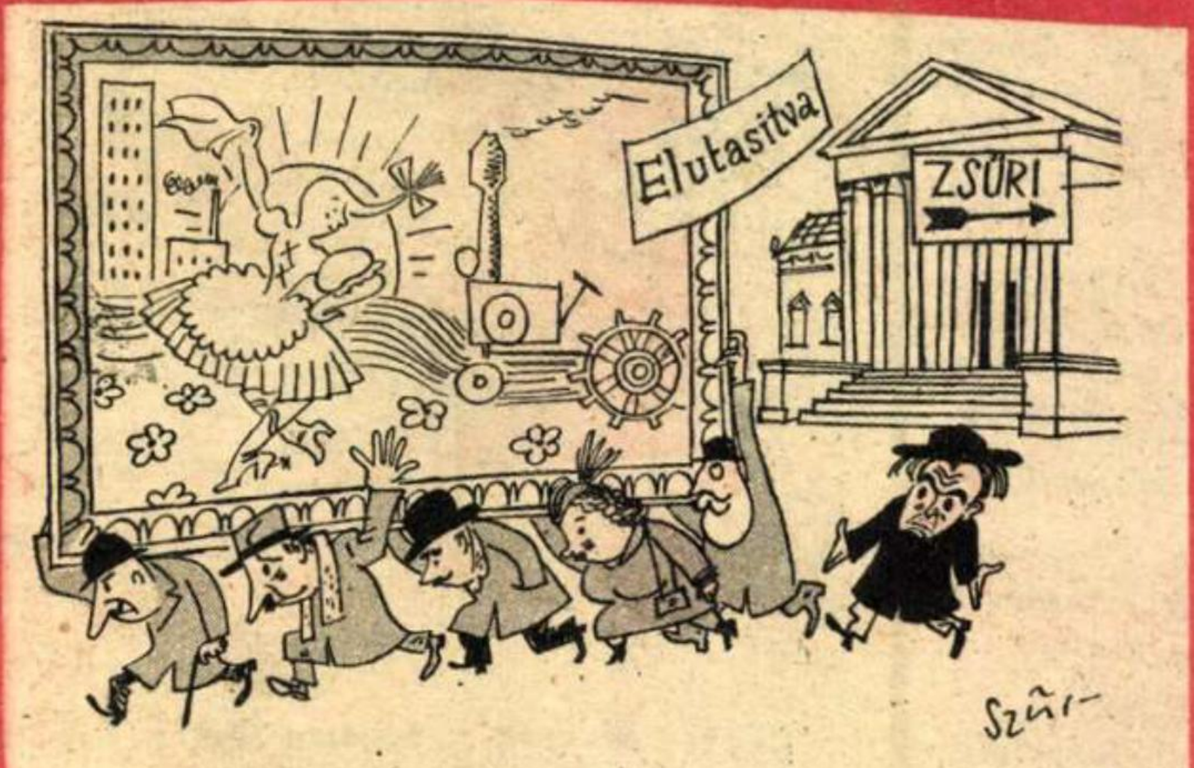
Karácsonyi meglepetés

A művész és zsürije

— Sematikus!

A művész és rajongói

A festő: Hát akkor vigyük haza...

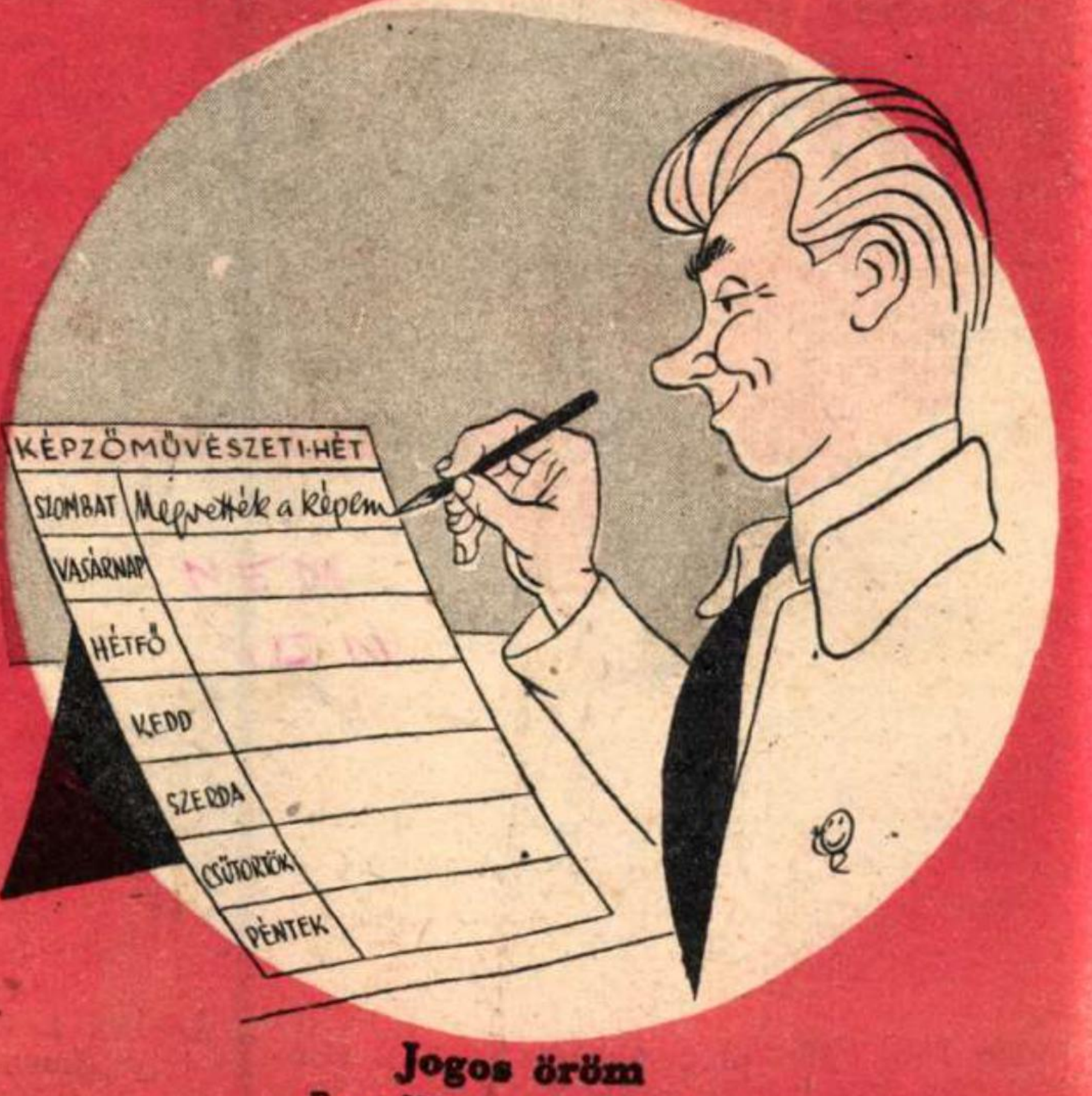

Jó kifogás

— Igazgató elvtárs, nem veszi meg a vállalatunk ezt a szép képet?
— A kép szép, de sajnos kicsi rá a keret...
— A keret?!
— Igen, a pénzügyi keret!

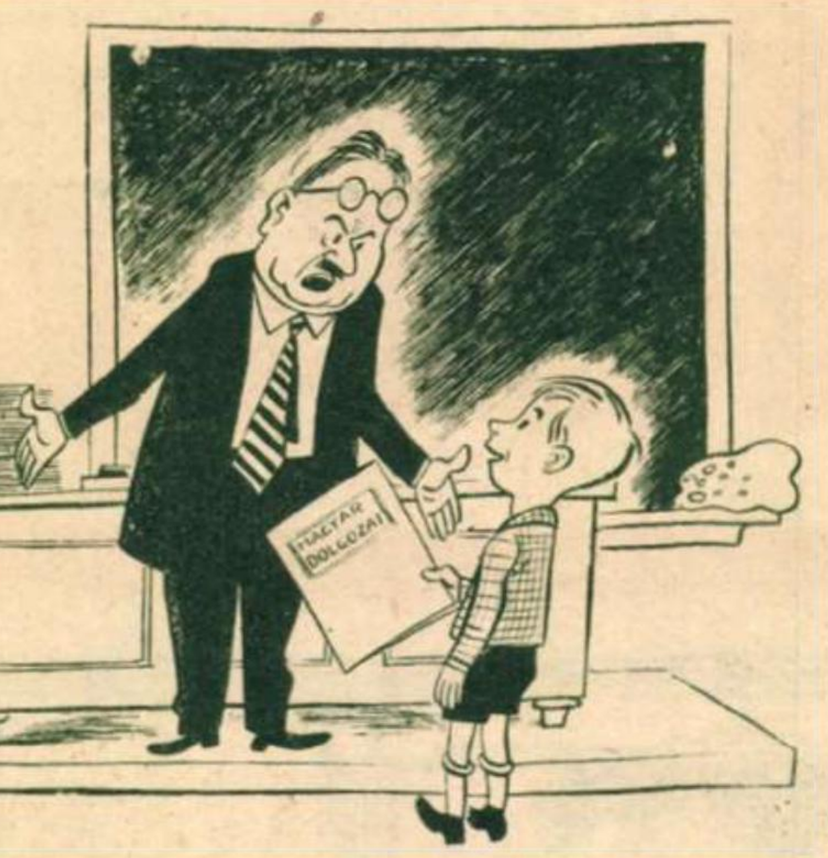
Kép szöveggel

Jogos öröm

Ez a Hét jól kezdődik...

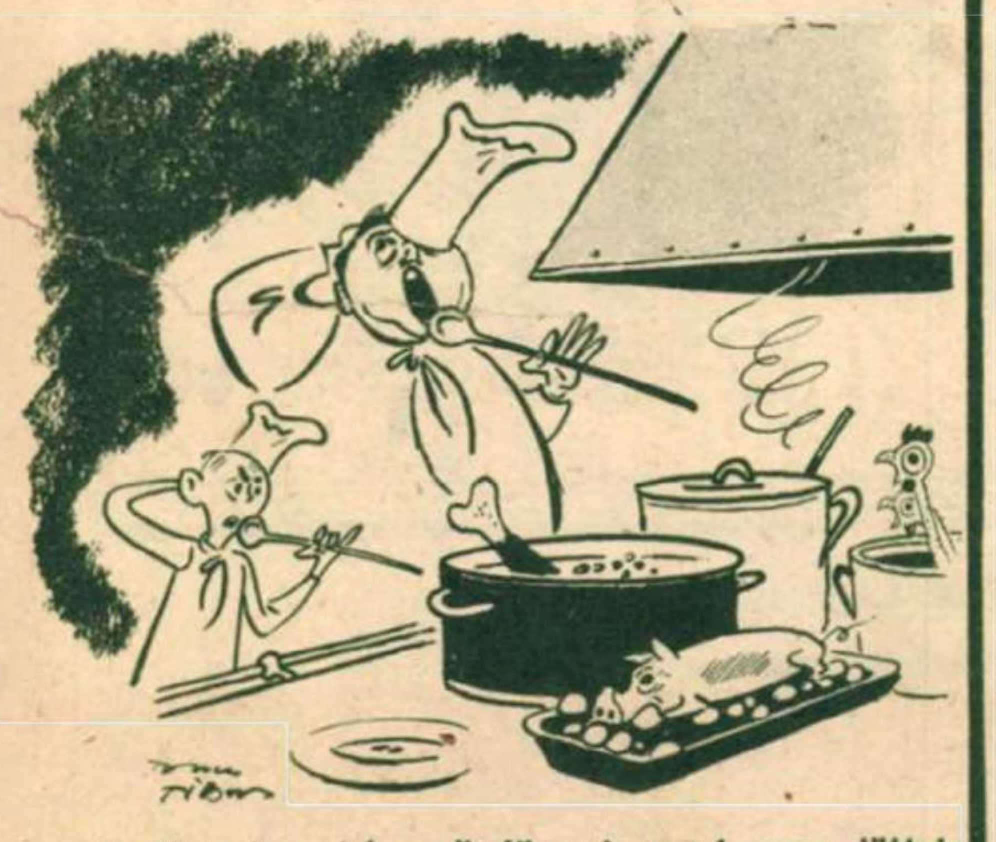
Céltudatos gyermek

— A többiek már mind készek a dolgozattal, édes fiam... Mi lesz belőled, ha ilyen lassan fogsz írni?

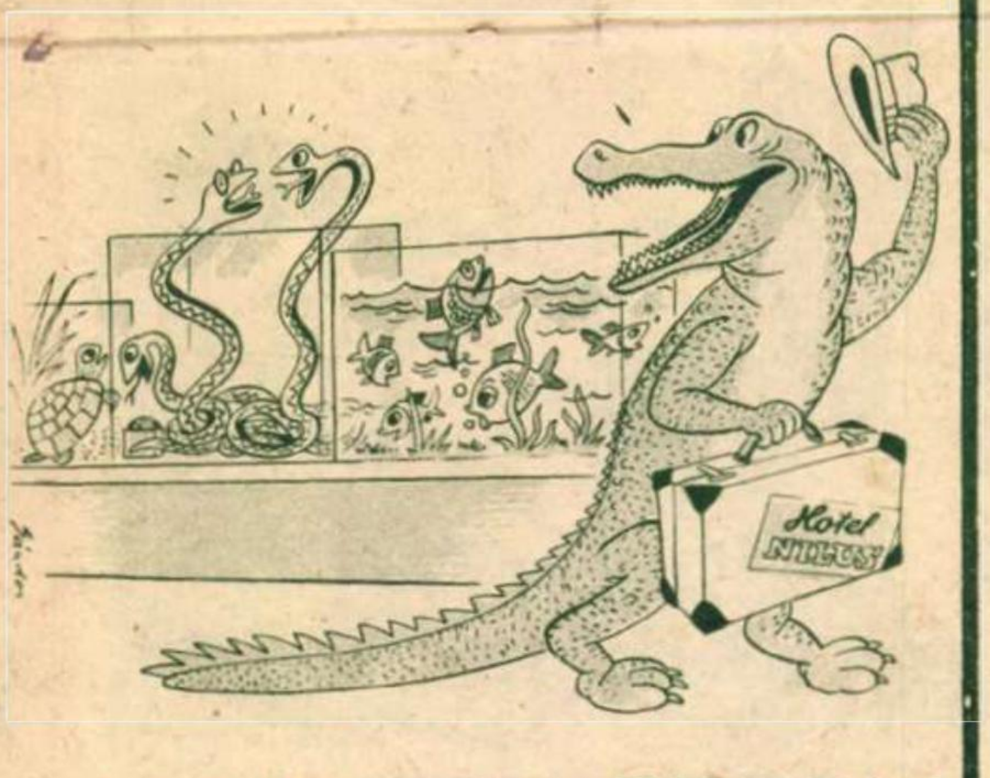
— Belépőcédulákat fogok kiállítani egy vállalatnál...

Nem tipikus, de megesik

Az üzemi szakács: Ördög vigye el, nem jöttek az élelmezési ellenőrök és most itt állok ezzel a finom ebéddel...

Krokodilház nyílt az Állatkertben

I. kígyó: Hogyan jutott ez főbérleti lakáshoz?
II. kígyó: Alaposan kinyitotta a száját a lakáshivatalban...

Akinek ellenszenves...

Lógós Lali: Látod öregem, ezért a kihívó viselkedésért nem szeretem én a Kovács Palit...

Megjegyzésünk egy plakáthoz

A berajzolt mama: Ejnye lányom, azért ez túlzás! Ezt az asztalt meg ezt az egy fotelt magad is letörülgethetnéd...

LUDAS MATYI SZÍNPADA

FIÚ!

ÉLETKÉP. IRTA: GÁDOR BÉLA

Az Igazgató irodája. Az asztalnál a titkárnő jegyez valamit, negyven év körüli undok nő. Kopogás után belép Kádár, izgatott, lelkes fiatalember, kissé liheg.

KÁDÁR: Szabadság!
TITKÁRNŐ: Jóreggelt.
KÁDÁR *(visszafojtott örömmel)*: Fiú!
TITKÁRNŐ: Hogy?
KÁDÁR *(nagyot kiált)*: Fiú!
TITKÁRNŐ: Nem értem, miről beszél...
KÁDÁR: Hát nem ezért hivattak? Gyerekem született... Olyan boldog vagyok! Kartársnő, van magának gyereke?
TITKÁRNŐ: Nincs, én még hajadon vagyok...
KÁDÁR: Az mindegy. Szüljön, drága kartársnő, én mától kezdve mindenkit rábeszélek... A gyerek a legszebb dolog a világon...
TITKÁRNŐ: Mit henceg? Nem maga szülte azt a gyereket...
KÁDÁR: De én is megtettem a magamét! Négy kiló! Azt se tudom, mit csináljak örömömben... *(Kézen fogja a titkárnőt és körültáncolja vele a szobát.)*
TITKÁRNŐ *(rémülten húzatja magát)*: Megőrült?! Az igazgató kartárs minden percben bejöhet...
IGAZGATÓ *(be)*: Mi ez? Mi ez?
TITKÁRNŐ *(zavartan igazgatja a ruháját)*: Kádár kartárs megőrült... Én nem tehetek róla... *(méltatlankodva elmegy)*.
IGAZGATÓ: Foglaljon helyet, Kádár elvtárs... *(Ő is leül az íróasztal mögé, majd eszébe jut a kormányprogramm, felemelkedik és kezet nyújt)*. Szabadság! *(Ismét leül és hosszan nézi a fiatalembert.)*
KÁDÁR *(nem bírja tovább és kitör)*: Fiú!
IGAZGATÓ: Kicsoda?
KÁDÁR: A gyerekem... Fiam született... Négy kiló!
IGAZGATÓ *(szárazon)*: Gratulálok... Népköztársaságunk különös súlyt helyez a népszaporulatra...
KÁDÁR: Ugye? Hát én előmozdítottam a népszaporulatot egy négykilós fiúval... Nem volt semmi komplikáció, olyan könnyen szültünk, hogy az orvosok sírtak örömükben... Mindenki gratulált, bár a feleségemet mintha jobban ünnepelték volna... Azt mondták: derék kis asszony, jól bírta a szenvedést... De nekem senki se mondta, hogy derék kis ember vagyok, pedig én is, mennyit szenvedtem... Járkáltam fel-alá a folyosón és tördeltem a kezem...
IGAZGATÓ: Kádár elvtárs, azért hivattam, mert maga ma reggel 30 percet késett...
KÁDÁR: Igen, mert fiam született, ilyesmi nem történik az emberrel minden nap... És micsoda fiú! Akkora feje van, mint egy dinnye! *(Hirtelen a homlokára csap)*. Ó, én ökör!
IGAZGATÓ: Mi történt?
KÁDÁR: Elfelejtettem megnézni, milyen színe van a szemének... Sajnos, azt hiszem kék, pedig én feketét szerettem volna... Az férfiasabb...
IGAZGATÓ *(már kissé türelmetlen)*: Kedves Kádár elvtárs, magának fia született, ez örvendetes tény. Ez az egyik dolog. Az elkésés a másik. Én nem vagyok sem basa, sem kiskirály. De szájtáti sem vagyok. A meggyőzés eszközeit fogom használni, ahogy azt kormányprogrammunk előírja... Harminc perc kiesés a termelésből...
KÁDÁR: Éjjel vittük be a feleségemet a kórházba, olyan fehér volt szegény, mint a fal...
IGAZGATÓ: Maradjunk az elvi síkon. Harminc perc kiesés a termelésből, nem csekélység... Különösen magától vesszük ezt rossznéven, aki még eddig sohasem késett el... Mikor jött világra a gyerek?
KÁDÁR: Félhétkor.
IGAZGATÓ: És mit csinált hét harmincig?
KÁDÁR: Néztem a gyereket... Azt órákig lehetne nézni... Olyan pici, hogy szinte a tenyeremben elférne és mindene megvan... És mozog...
IGAZGATÓ: Maradjunk az elvi síkon. Itt a népgazdaság érdekeiről van szó. A munkafegyelemről van szó és nem arról, milyen kicsi egy kisgyerek. Márpedig a munkafegyelem elve megköveteli...
KÁDÁR *(hangosan felkacag)*.
IGAZGATÓ *(megütődve)*: Mit nevet?
KÁDÁR: Eszembe jutott, hogy alapjában véve milyen csúnya az a gyerek. Ráncos, öreg és kopasz... És úgy ordít, mint a sakál... Oá... oá... így tesz ... Közben a kis kezével kalimpál, meg kell enni... Ilyen szép csúnya gyereket még életemben nem láttam...
IGAZGATÓ: Nem értjük egymást, Kádár elvtárs...
TITKÁRNŐ *(bejön)*: Igazgató kartárs, az értekezleten várják...
IGAZGATÓ: Megyek... Lássa be, elvtársam, hogy nem volt helyes dolog az újszülött gyermeke nézegetését a munkaidő terhére beütemezni... Ebben az üzemben ezren dolgozunk... Ha mindenki ilyen felelőtlen lenne, naponta négyszáz óra esne ki a termelésből... Nem, ötszáz...
KÁDÁR *(újból nagyot kacag)*.
IGAZGATÓ: Most mit nevet?
TITKÁRNŐ *(súgva az Igazgatóhoz)*: Bolond... Nekem azt mondta, szüljek...
KÁDÁR: Azt mondtam a madámnak, hogy ha a gyerek csinál valamit, hagyja úgy, ahogy van, én akarom először tisztába tenni...
IGAZGATÓ: Sajnálom, hogy nem tudtam meggyőzni, Kádár elvtárs. Maga felelőtlen önző ember, aki nem törődik a kollektív érdekekkel. *(Elvonul a titkárnővel együtt.)*
KÁDÁR *(elkedvetlenedve utánuk néz, de aztán újból felragyog az arca és diadalmasan utánuk kiált)*: Azértis! Fiú!!

Függöny.

Már késő!

A beruházási felelős: Mi ez? Az új porelszívó-készülék? De hiszen ezt én még nem hagytam jóvá!!!

Fényes szerencse

— Tudja maga Fenyő-kolléga, hogy milyen pazarul leszek én kivilágítva? Egy villanyszerelő családjánál töltöm az ünnepeket...

Korongmérkőzés a Műjégen

— Tessék csak nyugodtan ülni a tribünön... A mérkőzés szerencsére barátságos...

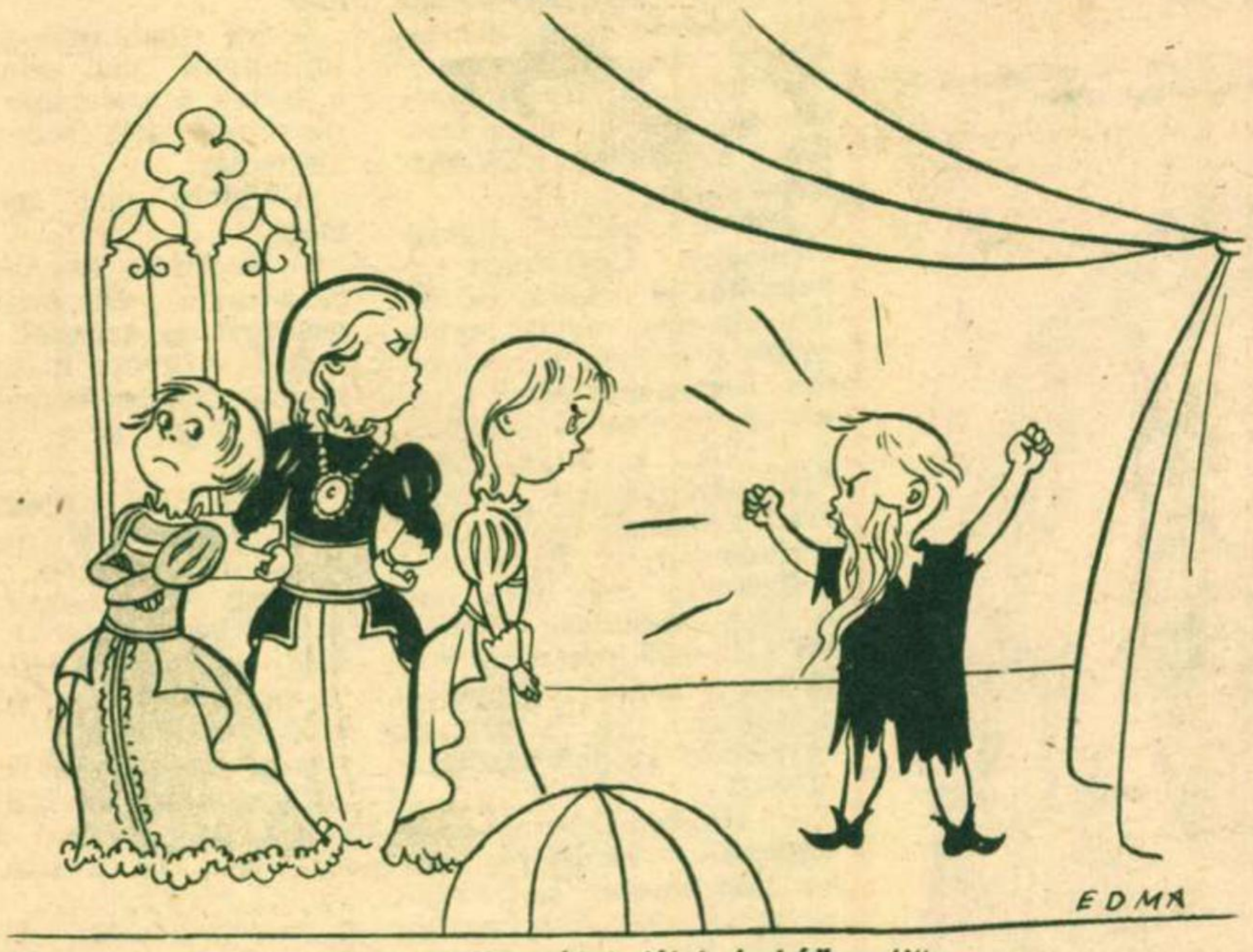
Alacsony a Duna, de azért nedves

— Miért nem a hídon mentetek át Budára? Csupa sár lett a cipőtök!

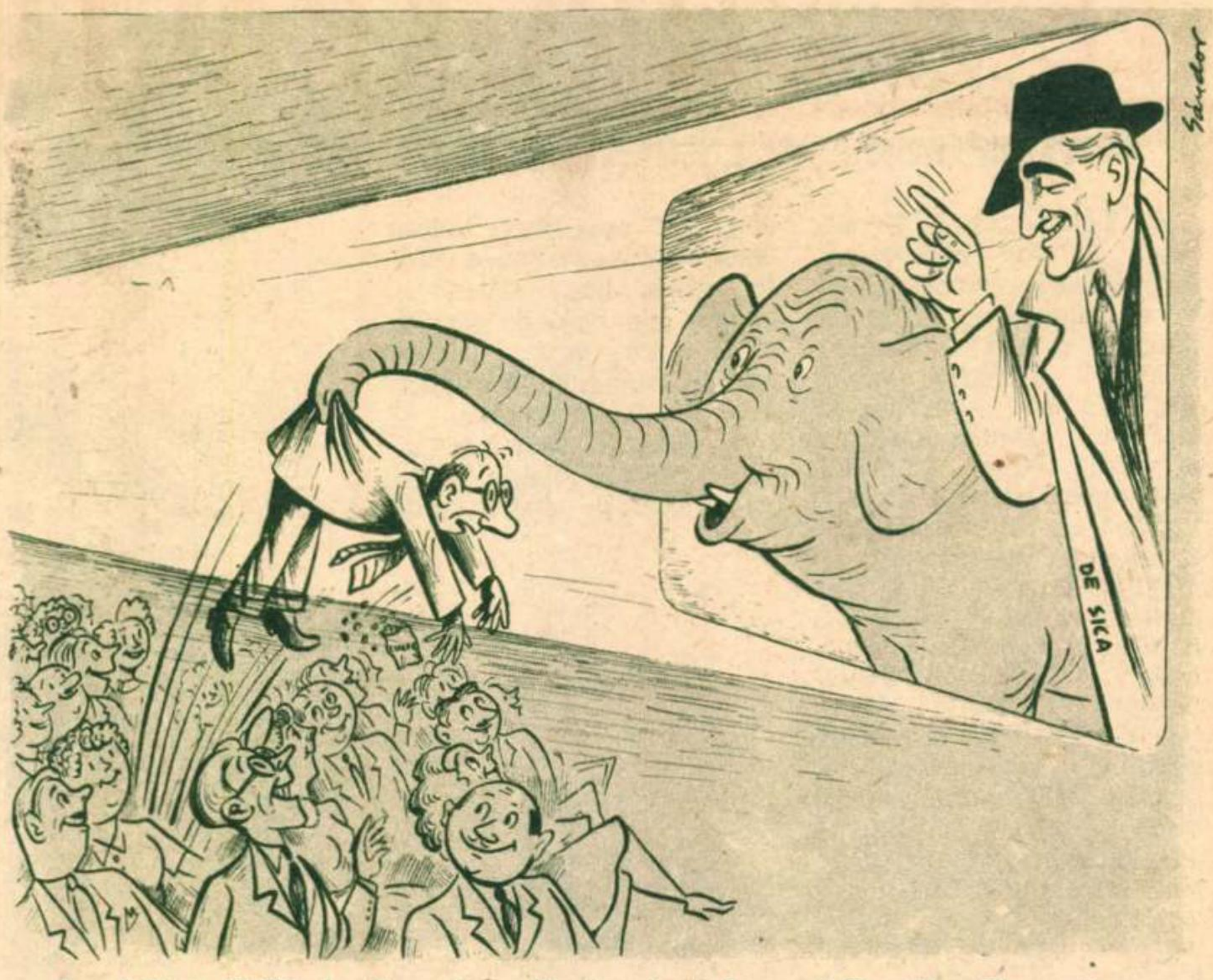
Kultúrfront

Nincsenek gyermekszíndarabok

Lear király: „Átok játok és kájhozat!"

A „Jónapot, elefánt" előadásán

Az elefánt: Hallja barátom, én aztán igazán tudom, miről szól a film, mégse mondom el előre a tartalmát.

ROKONLELKEK ...

Ma már ez a negyedik irodalomgyalázó, akivel találkoztam az utcán. Előre megéreztem, hogy ez is az. Tíz méterről belekapcsolta szemének merengő sugarát az én szembogaramba ... Nem birtam elkapni tekintetemet. Mikor egymás mellé értünk, biccentettünk és megálltunk.

— Szervusz, hogy vagy, mi van veled? — tettük fel a tapogatódzó kérdéseket.

— Nem dolgoztunk mi véletlenül együtt a lellei TEFÜ lószerszámápoló-telepén? — kérdeztem bizonytalanul.

— Nem — felelte. — Én azt hiszem, hogy a telefonközpontnál dolgoztunk együtt, mint napidijas készülékpiszkálók ...

— Nem hiszem — válaszoltam én. — De várj csak! Nem jártál te lenn negyvennyolcban, mint népdalgyüjtő, Rocskapusztán?

— Azt sem tudom, hol van Rocskapuszta.

Ekkor halvány sejtelem kezdett pislákolni agyam mélyén. Lelkendezve cibáltam meg az övét:

— Megvan! Tudom már! Együtt jártunk az Ünő-utcai óvodába ... Te vagy a kajlafülü Bence!

— Igazad van ... Csodálatos a memóriád! — ámult el a barátom. — Most mi van veled? — érdeklődött.

— Irogatok — mondtam nem kis büszkeséggel.

— Én is! — dicsekedett barátom.

— Nahát! — adtam a meglepődöttet. — És megjelensz?

— Eddig még nem. De egyszer már szerepeltem az irodalomban, amikor a Tejkóstolók Lapja írt a soroksári tejtermelőhelyekről. Én is belekerültem. Ugyanis soroksári vagyok — húzta ki magát.

— Miket írsz? — kérdeztem.

— Verseket. — Gyűrött papirlapot húzott ki szíve fölül a farzsebéből és pirulva kezdte szavalni egy versét:

MÁJUS

Szeretem a tavaszi napot,
Mióta ösztöndijat kapok.
Ilyenkor nem jó verekedni,
Mert a hűstől könnyű berekedni.
Visít a szerelem, nől a virág,
Ilyenkor mámoros az egész világ.
Óh, május, óh, május, te csacska,
Rajtad jajgat ezer lompos macska.

— Van még más versed is? — törtem meg az áhítatos csöndet.

— Nincs — rázta meg a fejét. — Ez a gyüjteményem van most.

— Beadtad már valahova?

— A SzEFÜ lapjához beküldtem, de visszakaptam azzal, hogy nem látszik benne tisztán a lóápolók szerepe és nem domborodik ki az, hogy a ló milyen fontos a termelésben.

— Az én szerkesztőm most tördeli a lapot — tűnődtem el csendesen. Ő is velem merengett. Révedező lelkiszemeink előtt megjelent a szerkesztő, amint az asztal sarkán, meg a térdén tördeli a lapot, a gusztusos, nagyobb darabokat odanyujtja a belső munkatársaknak, amiket azok jóízűen korrigálnak, ha kisebb darabot sikerül letörnie, azt odalöki a külső munkatársaknak, a levelezők pedig az asztal alatt mászkálva csipegetik a morzsákat ... Átszellemült arccal álltunk ott még egy darabig ... írunk ... Rokonlelkek vagyunk, testvérek ... Sóhajtottunk egy mélyet, aztán szépen kézenfogva egymást, elmentünk a legközelebbi népbüffébe és megettük a pertut.

MARTIN ISTVÁN

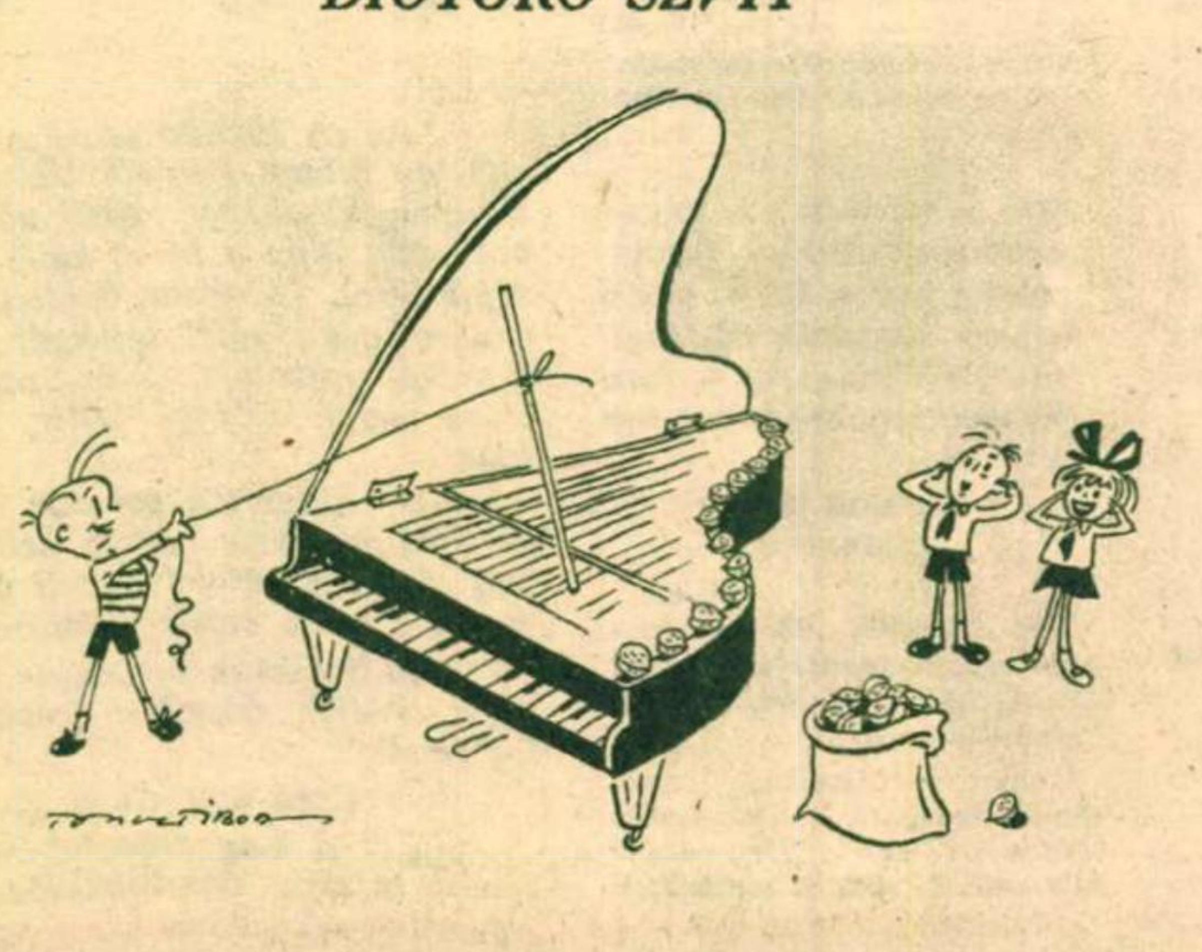
A szovjet és a forradalomelőtti orosz képzőművészeti kiállítás anyagából

Illusztráció Gogol „Holt lelkek" című művéhez.

J. J. Bernardskij (1819—1888) rajza.

DIÓTÖRŐ SZVIT

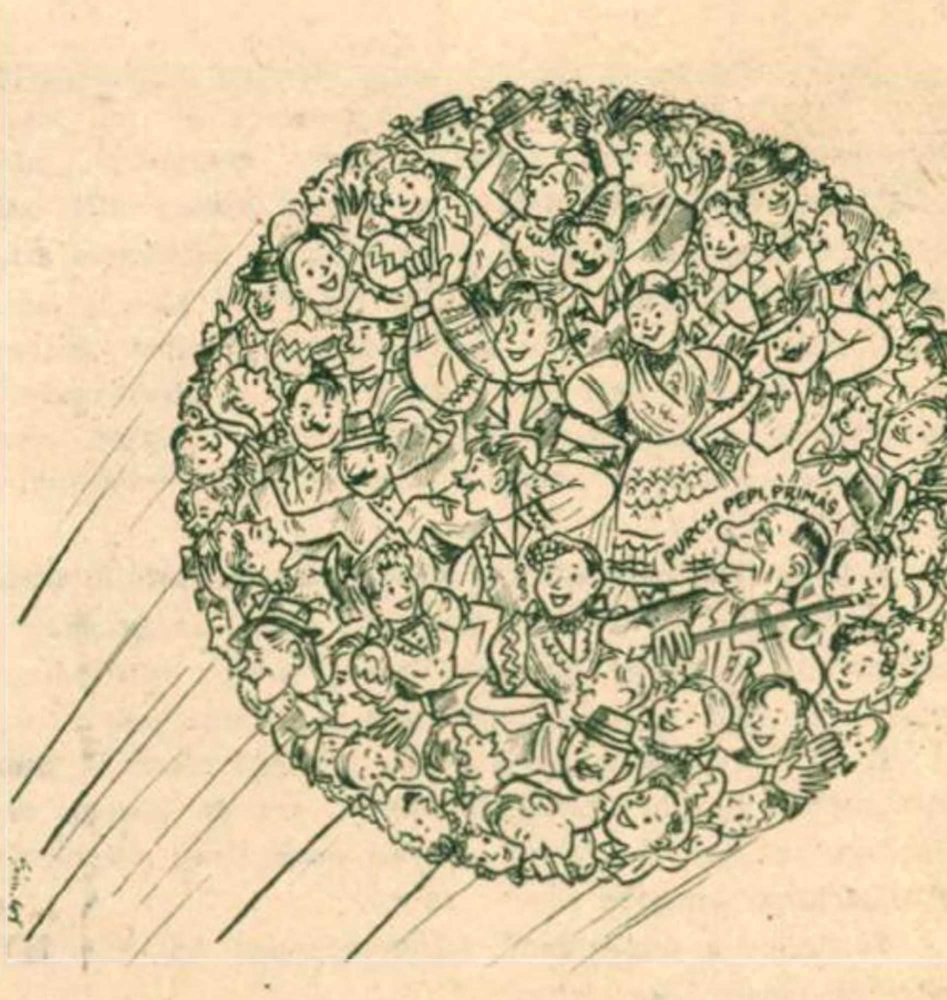
Zongorán előadja: Ebadta.

Ludas Matyi vidéki körútján

Kultúrrovatunk a héten Dunaalmáson járt. A Csokonai kultúrházban Bejczy elvtárs, az igazgató tájékoztatta a kulturális ügyek dunaalmási állásáról. Kettőjük beszélgetéséből született az alábbi kép, amelyet a megyei könyvtár figyelmébe ajánlunk.

— Halló, itt interurbán Dunaalmás. Nem járna közbe a megyei központnál, hogy végre hozzájuthassunk néhány Csokonai-kötethez?

Győrött viszont Ludas Matyi a békésmegyei Balassa népi együttes ezredik előadását tapsolta végig. Az ő fájdalmuk az, hogy nincs gazdájuk. A városi és megyei tanács — amint mondják — állandóan „labdázik" velük. Mi most a labdát a mellékelt formában továbbdobjuk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Hivatalfüstölés — ÜZBER-módra

Az Üzletépítési és Berendező Vállalat hathónapos munkájának eredményeként ez év augusztus elején elkészült a XIV. kerületi KÖZÉRT Élelmiszerértékesítő Vállalat kávéházból átalakított, Damjanich-utcai központja. Mikor az irodahelyiségek elkészültek, különböző al- és főbizottságok egész hada megvizsgálta az átépített helyiségeket és úgy döntött: irodának alkalmas. A megnyugtató döntés után a XIV. kerületi KÖZÉRT Élelmiszerértékesítő Vállalat kilencvenhét dolgozója elfoglalta az irodákat és megkezdődött a munka. Ez ment is, mint a karikacsapás, egészen október közepéig. De amint a fűtési szezon megindult, az eddigi nyugodt munka folyamatosságát pillanatok alatt elfüstölte a — selejt. A jól felépített tervek füstbe mentek a rossz és gondatlan építkezés miatt. A különböző méretű cserép- és vaskályhák mintha csak összebeszéltek volna, valamennyien befelé füstölögtek és ingyenesen szállították a jó háztartási szénből készült kitűnő fekete kormot.

A dolgozók eleinte azt hitték, hogy ezt a kezdeti nehézséget majd csak leküzdik: a kályhák és a füst, ha lassan is, meg fogják találni az egyetlen helyes utat, a kéményt. De nem találták meg. Pedig

több, mint két hónapja keresik. Külön érdekessége ennek a füstölőhivatalnak az is, hogy itt az a kályha is füstöl, amelyikbe be sem gyujtottak. A vaskályhás szobák dolgozói már megtalálták a védekezés módszerét: kiveszik a csövet és betömik a kéménylyukat. Így elérték azt, hogy nem kell hideg füstben dolgozniok. De a cserépkályhával megáldott szobák dolgozói csak úgy tudnak védekezni a szomszéd füstje ellen, hogy állandóan nyitott ablaknál dolgoznak. Persze csak úgy, ha a kívülről betóduló decemberi levegő azt megengedi.

A vállalatvezető, akit az első füstgomolyag majdnem levert a lábáról, eltá-

molygott a telefonig és megkezdte az SOS jelek leadását. Jelentette a hibát a Fővárosi Tanács illetékes osztályának, az átépítést rosszul végző ÜZBER-nek, a kéményseprő vállalatnak, a füstszakértőknek, stb., stb. — és várta az intézkedést. A szakértők jöttek és mentek. Megállapítottak és jegyzőkönyveztek. Persze, ez alatt az idő alatt a kályhák sem maradtak tétlenek: füstöltek rendületlenül és füstölnek még ma is.

Az egész füstölési folyamatban az a vicces, hogy az ÜZBER, amely az átalakítási munkálatokat és a rossz kéménybekötést elvégezte, munkatorlódás címén most elutasítja a javítást. Azt a tanácsot adja, hogy az építtetők próbálkozzanak — maszekkal. Sokkal helyesebb a Tanács álláspontja, mert szerinte az köteles a hibákat kijavítani, aki elrontotta az építkezést. Hogy ebben a vitában kinek lesz igaza, reméljük, rövidesen eldől.

Jó lenne, ha az illetékesek tudomásul vennék, hogy ebben az esetben már nincs helye se levelezgetésnek, se jegyzőkönyvezésnek. Azonnali határozott intézkedésre van szükség, mert ebben a füstölőben elhelyezett kilencvenhét dolgozóra vár az a nem könnyű feladat, hogy 173 üzleten keresztül egy hatalmas kerület zavartalan áruellátását biztosítsa.

Bernáth Ede

A. KÖRÖNDÖN

(Az általános iskolák egyes osztályainak diákjai még mindig nem jutottak történelemkönyvhöz.)

— Mit csináltok itt? A gyepen játszani tilos!
— Nem játszani akarunk! Zrinyiből kell felelnünk és el akarjuk olvasni, hogy miről híres...

Gödöllő: egy perc!

— Képzeljék csak el: lélekzeni is alig lehet, úgy szorulnak egymás mellett az emberek, mint szardiniák a dobozban. Káromkodás, tolongás, tépés, taposás és fogak csikorgatása... Ilyen a gödöllői HÉV-közlekedés reggel.

Ezeket a gödöllői Agrártudományi Egyetemen panaszolták el nekünk. Gödöllőn ugyanis egyik legnagyobb probléma a közlekedés. Reggelente ezrek igyekeznek ki Pestről Gödöllőre, akik az ottani Ganz Árammérőgyárban, a Sütőipari Trösztnél és az Agrártudományi Egyetemen dolgoznak, vagy tanulnak. A nagy zsúfoltság miatt a HÉV 20—25 percet késik, persze ezáltal rengeteg munkaidő vész kárba, az egyetemen később kezdik a tanítást.

— Hogyan lehetne ezen segíteni? — kérdeztük, amikor már magunk is borzadva gondoltunk arra, hogyan fogunk innen hazautazni.

Egyszerre tízen is sorolták fel a jobbnál-jobb megoldásokat: csatoljanak a HÉV-hez reggelente egy-két kocsival többet... Ha csak egy percre is megállna Gödöllőn a pesti gyors...

Felírtuk a panaszokat, összeírtuk a javaslatokat. Kihez forduljunk? A MÁV igazgatósághoz, a Keleti pályaudvarhoz, a HÉV-hez?...

Gyors elhatározással oda fordultunk, ahol mindezek a szálak összefutnak: Bebrits Lajos közlekedési miniszterhez.

A többi már gyorsan ment.

A miniszter meghallgatta panaszunkat, ellenőrizte jogosságát és azonnal intézkedett: a gyors másnaptól kezdve minden reggel egy percre álljon meg Gödöllőn.

Ami a HÉV közlekedésének megjavítását illeti, a miniszter megígérte, hogy 48 órán belül megvizsgálja, mit lehet tenni. De a 48 órás határidőt túlteljesítette, mert még aznap délután közölte velünk, hogy a dolgozók kívánságának megfelelően, a reggeli HÉV-hez ezentúl két kocsival többet csatolnak. Ha ez sem bizonyulna elegendőnek, akkor a menetrendszerű járaton kívül még egy újabb szerelvényt is indítanak.

Majoros Éva

*

Ludas Matyi megjegyzése: A bürokrácia elleni harcban különös figyelmet érdemel ez a gyors és jó intézkedés, amely minden vezető számára gyorsan követendő jó példa is.

Ludas Matyi elintézte

A kínai dörzstussal kapcsolatos cikkek ügyében vizsgálat indult. Mindkét cikk helyesen mutatott rá az irreálisan megállapított árra. A minisztérium illetékes osztályának ezzel kapcsolatos válasza helytelen volt. Intézkedés történt, hogy a Bizományi Áruház a jövőben nagyobb körültekintéssel állapítsa meg az általa forgalomba hozott cikkek árát.

Bel- és Külkereskedelmi Minisztérium
Katona Péter oszt. vez.

A Karyl-hiánnyal kapcsolatban az Egyesült Gyógyszergyár a Nehézipari Minisztérium titkársága útján közölte, hogy szállítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A jobb elosztás érdekében intézkedés történt.

DIÓHÉJBAN

A piliscsabai vasútállomásról 5 óra 44 perckor indul a vonat Budapest felé. A környékbeli dolgozók legnagyobb bosszúságára az autóbusz csak 5.46-ra ér az állomásra. Az utasok várhatnak 6 óra 8 percig, míg a következő vonat jön. Az esztergomi MÁVAUT még válaszra sem méltatta a dolgozók ismételt panaszát.

Elérkezett a disznóölések ideje és vele együtt az a gond is: mibe is töltsük a sok hurka- és kolbászféleséget, mert szárított marhabelet, amit ilyenkor méterszámra vettünk, sehol sem kapunk — panaszolja Jaloveczky Antal pusztamonostori olvasónk.

Nem követendő példa!

Ifj. Szalai János tótkomlósi olvasónk levelet írt a Ludas Matyinak, melyben sérelmezte, hogy nem kapta meg a szabadságidejére járó fizetését.

A levelet elküldtük a Mezőgazdasági Építőipari Trösztnek. Kivizsgálást kértünk. A tröszt írt a GAZDÉP Tiszántúli Építési Vállalatnak, amelynek igazgatója, Hajdu Mihály válaszolt a Ludas Matyinak. Megírta, hogy Szalai panasza indokolatlan, mert szabadságidejére járó munkabérét május havi illetményével együtt megkapta.

Eddig rendben is van az ügy. Szalai valószínűleg tévedett. Talán nem tudta, hogy abban az összegben, amelyet postán kapott, a szabadságidőre járó összeg is benne van.

Nincs rendben azonban az, hogy Hajdu Mihály megfenyegette Szalait, mert panaszával a Ludas Matyihoz fordult. Az igazgató ugyanis levelet írt Szalainak Tótkomlósra, melynek másolatát — nyilván önigazolásul — nekünk megküldte. Levele befejezéseként a következőket írja Szalainak:

„Ha a kartárs egy olyan szerkesztőséghez fordul, mint a Ludas Matyi, előbb legyen tisztában dolgával, mert különben a kartárs kellemetlen helyzetbe fog kerülni.

Hajdu Mihály s. k.
igazgató."

Úgy hisszük, Hajdu igazgató erősen téved: ifj. Szalai János nem fog kellemetlen helyzetbe kerülni...

Abban a levélben, amit Hajdu igazgató a Ludas Matyihoz írt, azt is kéri, közöljük vele az ügyre vonatkozó bírálatunkat, tehát bizonyos értelemben, úgy látszik, tudja, mit jelent a bírálat és önbírálat fogalma.

Közöljük: Szalai tévedhetett, Hajdu igazgatónak a szabadságospénzzel kapcsolatban valószínűleg igaza van, de nincs igaza abban, hogy el akarja fojtani a kritikát és pláne nincs igaza abban, hogy fenyegeti beosztottjait.

(p. l.)

25 000 forintos telefon?

Szükségem volna egy telefonra. Kértem a távbeszélő hivatalt, hogy különvonalú készüléket szereljen fel lakásomra. Kérésemre hamarosan válasz érkezett, mégpedig „postaszolgálati levelezőlapon", melyen az alábbi szöveg állt: „Új távbeszélő állomás felszerelésével kapcsolatos kérelmére értesítem, hogy előreláthatólag 25 000 forint túlépítési költség lesz, ezenkívül 200 forint szerelési költséget kell fizetni. Amennyiben a t. cím a fenti költségeket vállalná, úgy kérem erről a körülményről hivatalomat postafordultával írásban értesíteni. Ellenkező esetben a kérelmét tárgytalannak tekintem. Budapest, 1953. XII. 7."

A levél elolvasása után a következő gondolataim támadtak:

1. Ha volna 25 000 forintom, ami nincs, akkor ezen a pénzen vennék egy szép kis családiházat, amibe már be van szerelve a telefon. Így a családiház csak ráadás volna.

2. De lehet az is, hogy olyan telefont akarnak beszerelni lakásomba, melyen keresztül látom azt is, akivel beszélek. Ugyanis szerény becslésem szerint csak ilyen televíziós telefon kerülhet ennyibe.

3. Talán a józsefvárosi telefonközpont átépítési költségeit akarják velem megfizettetni?

4. Az is lehet, hogy egyszerűen el akarnak ijeszteni a telefon beszereltetésétől és ezért kértek ilyen nagy összeget.

Mesztegnyei Imre
XIV., Tábornok-u. 11/b. II. 6.

A háromvégű kötél rejtélye

Az itt látható plakátot a Kereskedelmi Kamara küldte szét üzemeknek, vállalatoknak, az Állami Hirdető Vállalat útján. Már egyszeri megtekintésre megállapítható, hogy a képen főszerepet játszó kötél a köteleknek legritkább fajtájából való: ugyanis három vége van. Egy a kerék küllőjére kötve, kettőt pedig a kötöző ember tart a kezében. Olvasóink közül számosan küldték be nekünk ezt a plakátot, azzal a kéréssel, hogy oldjuk meg a háromvégű kötél rejtélyét. A megoldásért nem kellett a szomszédba mennünk, mert a plakát rajzolója, Szür-Szabó József elvtárs, szerkesztőségünk rajzolóművésze. Amikor elébe tártuk szörnyű tettét, némi töprengés és fejvakarás után az alábbi nyilatkozatot tette:

— Látszatra valóban három vége van a kötélnek. Jelen esetben azonban nem egy kötélről van szó, hanem kettőről. A hosszabb kötél meghurkolt végén keresztül ugyanis egy rövidebb kötelet húzott át a szaktárs, s ez a bizonyos hurok azért nem látszik, mert éppen a cölöp másik oldalára esett.

Magunkhoz térvén a meglepetés okozta könnyű kábulatból, megkérdeztük a művészt, miért használ a szóbanforgó szaktárs ilyen komplikált módszert. Szür-Szabó erre így felelt:

— Ezen már én is gondolkoztam...

Ezt a magyarázatot nem találtuk kielégítőnek, de tekintettel a művész sok nagysikerű rajzára, önkritikaképen kivételesen elfogadjuk.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 287,900